

"STILTE GRAAG!"

Erik le Romancier

© Copyright

© Auteur: Erik le Romancier 2015

ISBN 978-90- 822-616-2-2

Nur: 332

1ste druk, mei 2015

Uitgever: Boektrionf.nl en Pumbo.nl

Omslag ontwerp: Lotte Knieper

Binnenwerk: Mar van Heezik

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever.

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en of personen berust op louter toeval.

This book may not be reproduced by print, photo print, microfilms or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Inhoud:

<i>Dankwoord</i>	6
<i>Voorwoord</i>	13
<i>Stilte Graag!</i>	17
<i>Liefde maakt blind</i>	27
<i>De pest in</i>	43
<i>Van droom tot nachtmerrie</i>	50
<i>Zullen we onze kleren uittrekken?</i>	65
<i>Vergulde pil</i>	74
<i>Ooit komt dat moment</i>	86
<i>Vrijbuiters</i>	97
<i>Borderline</i>	106
<i>Hij, zij, wij</i>	116
<i>Breken is betalen</i>	128
<i>Baas in eigen bed</i>	137
<i>Mama, ben jij een hoer?</i>	150
<i>Horror in huis</i>	164

Dankwoord

Het schrijven van een boek doe je alleen, in die zin dat niemand anders het voor je doet. Jij, en jij alleen, bent de auteur.

Ook al spreek je nog zoveel mensen, krijg je nog zoveel hulp en ondersteuning, is het soms nog zo druk en rumoerig om je heen, uiteindelijk moet jij als schrijver het echt helemaal zelf doen. Alleen jij verzamelt het ruwe materiaal, alleen jij ontrukkt daaraan het verhaal of de verhalen die je wilt vertellen en alleen jij bepaalt uiteindelijk of een verhaal je boek haalt en in welke vorm.

Dat is een hele verantwoordelijkheid, zeker als je, zoals ik, verhalen vertelt die zijn gebaseerd op of geïnspireerd door echte verhalen van bestaande personen. Als auteur wil ik immers respectvol zijn en recht doen aan deze personen en hun levens, hun gevoelens en hun ervaringen. Nee, dit boek is geen boek met verhalen die volledig en alleen op waarheid berusten, laat staan dat het een verzameling biografieën is. Bij het vertellen van mijn verhalen ben ik altijd uitgegaan van het leven en de situaties van echte mensen. Waarom ook niet? Het leven is soms vreemder dan je als schrijver zelf kunt verzinnen en sommige verhalen verdienen het gewoon te worden verteld. Anderzijds heb ik bij het vertellen ook altijd rijkelijk geput uit mijn eigen gevoelens, gedachten en

ervaringen, heb ik me breed laten inspireren en mijn best gedaan de vertellingen krachtiger en mooier te maken. Uiteraard heb ik mijn verhalen ook zo bewerkt, dat ze niet meer op reëel bestaande personen en situaties kunnen worden herleid. Dit ter bescherming van bestaande personen. Ik zei het al, schrijven kan soms een hele verantwoordelijkheid zijn, maar ik heb deze nooit ervaren als een last, een soort molensteen om mijn nek, een wurgkoord om mijn hals. Integendeel! Schrijven is ook scheppen, het creëren van iets uit niets, het ervaren van vrijheid, het hoe bescheiden misschien ook toevoegen van iets moois en nieuws aan de wereld. In die zin is dit boek ook een beetje mijn kindje en mijn eigen, kleine geschenkje aan de mensheid.

Zoals al zei, zijn mijn verhalen, die me als een soort kinderen allemaal ontzettend dierbaar zijn, een mooie en gevarieerde mengeling van feiten en fictie.

Soms ongelofelijk, soms felrealistisch, soms hartverscheurend, soms hilarisch, maar altijd prikkelend en tot nadenken stemmend. Ik heb als auteur geen moment de intentie wereldschokkend bezig te zijn, maatschappijen omver te werpen en wereldbeelden op hun kop te zijn. Bescheiden ben ik niet, maar zoveel hoogmoed is zelfs mij vreemd. Wat ik wel wil, is mijn lezers iets te overdenken meegeven. Wat ik ook beoog, is hen te vermaken. Waarom ook niet? Er is niets mis met vermaak. In een wereld vol ellende zijn

ontsnapping en ontspanning soms precies wat een mens nodig heeft. Ook plezier verdient zijn plaats.

In het begin sprak ik al van hulp en ondersteuning bij het hele schrijfproces. Ook ik heb die als auteur in ruime mate mogen ontvangen. Gelukkig! Ik ga in dit voorwoord niet iedereen opnoemen die me op welke manier dan ook behulpzaam is geweest. Dat is geen kwaadwillendheid of luiheid, maar zorgvuldigheid. Ik heb van zoveel mensen steun en feedback ontvangen, dat ik zeker weet dat ik altijd wel iemand vergeet als ik probeer volledig te zijn. Iets dergelijks zou ik mezelf niet vergeven en dus begin ik ook niet aan een uitputtende opsomming. Toch kan ik het niet laten hier een aantal namen te noemen.

Mijn grote dank gaat allereerst uit naar Apollo en zijn Muzen voor hun onsterfelijke inspiratie. Apollo me servavit. Mijn dank ook aan de dames en heren van mijn proefleesgroep, alias mijn 'fijnproeflezers'. Hun inzichten zijn voor mij van enorme waarde geweest bij het schrijven van alle verhalen van dit boek. Hulde ook aan mijn uitgever, Boektriomf, en met name aan Mar van Heezik. Hun waarde voor mij kan ik maar moeilijk onder woorden brengen, maar laat zich zeker niet onderschatten. Een woord van dank ook aan Honoré, mijn lieve, trouwe echtgenoot die mijn verhalen eigenlijk niet bijster interessant vindt en daarom ook geen enkele vertelling helemaal heeft

uitgelezen, maar me desondanks altijd heeft ondersteund en aangemoedigd.

Rest me nog na te denken of ik dit boek niet aan iemand zou moeten opdragen. In eerste instantie kwam deze vraag niet eens bij me op. Vervolgens begon het idee te dagen dat ik 'Stilte Graag!' misschien toch wel aan iemand zou kunnen opdragen, maar daarvan stapte ik vrijwel meteen weer af. Om daar weer op terug te komen, om daar weer vanaf te stappen, weer op terug te komen, etcetera. Kortom, ik was er lange tijd niet uit. Uiteindelijk heb ik toch besloten mijn boek een opdracht mee te geven.

Ik draag mijn eerste boek, dit boek, 'Stilte Graag!', op aan mijn overleden vader, die niet meer de luxe heeft dit moment en deze prestatie in fysieke vorm mee te maken, maar van wie ik weet dat hij het op zijn manier meekrijgt en van wie ik van ganser harte hoop dat hij trots op en blij voor me is. Papa, deze is voor jou!

En hiermee kom ik aan het einde van dit voorwoord en aan het begin van het echte boek.

Dankwoord:

Iedereen is bedankt en alles is gezegd.

Behalve één klein zinnetje: Ik wens iedereen heel veel leesplezier!

Erik le Romancier
Helmond, april 2015

“STILTE GRAAG!”

door

Erik le Romancier

met

Bijzondere verhalen

Laat je inspireren

BT Boektriomf.nl

Voorwoord

door

Erik le Romancier

met

“STILTE GRAAG!”

ERIK le ROMANCIER, geboren in 1972

Wie kan ons beter vertellen over zijn werkwijze en over dit boek dan Erik le Romancier zelf?

Geïnspireerd door waargebeurde verhalen.

“Het vertellen van levensverhalen is een intens dankbare en inspirerende bezigheid. Je voert gesprekken met uiteenlopende mensen, je luistert, vraagt door, verplaatst je in situaties, put uit je eigen fantasie en ervaring, leest je in, laat je inspireren en zoekt altijd naar de juiste woorden en toon om de

soms heel indringende, maar steeds heel bijzondere verhalen, zo aansprekend en respectvol mogelijk te vertellen.”

Soms hilarisch, soms aangrijpend, soms fantastisch, soms fel realistisch, maar altijd ontroerend en onderhoudend, dat zijn de verhalen van Erik le Romancier.

Le Romancier is een ware meester in het prikkelen van zijn publiek met korte, krachtige en vrijmoedige vertellingen over gewone mensen in ongewone situaties. Met vlot geschreven en uiterst invoelbare verhalen als: “Stilte Graag!”, “Mama ben jij een hoer?” en “Vergulde pil” daagt Erik le Romancier zijn lezers op humoristische, indringende en soms zelfs schaamteloze wijze uit tot nadenken over henzelf en hun leven. En tot het tellen van hun eigen zegeningen...

“Stilte Graag!” is smeugig, sappig en sexy van de eerste tot de laatste bladzijde.

Erik le Romancier is schrijver van literaire non-fictie, verhalen die lezen als een roman. Zijn werk wordt geprezen om de diepliggende menselijke thematiek en zijn toegankelijke heldere stijl.

‘Het leven is vreemder en gekker dan je zelf kunt verzinnen. Deze verhalen zijn daarvan het bewijs. Ze verdienen het daarom als boek te worden uitgegeven!.

“STILTE GRAAG!”

ERIK le ROMANCIER

© 2015

1ste druk april 2015

BT Eindhoven

Stilte graag!

Ik sla mijn kinderen (en heb geen spijt)

Laat ik maar meteen met de deur in huis vallen: ik sla mijn kinderen. Niet zomaar af en toe een corrigerende tik, een draai om de oren of een pak voor de broek, nee, ik deel echt klappen uit. Meestal met de vlakke hand, soms met mijn vuist en heel af en toe ook met een daarvoor uitgekozen hulpmiddel. En nu ik toch eerlijk ben: het is niet iets van de laatste tijd. Nee, ik sla mijn kinderen al jaren. Met mijn volle verstand en uit volle overtuiging. Want ik houd van mijn kinderen, wil alleen het beste voor hen en soms is dat nu eenmaal een stevig pak slaag. Mijn kinderen heten Remco en Roselique en het zijn schatten van kinderen. Echte engeltjes, ik kan niet anders zeggen. Braaf, oppassend, welgemanierd, beleefd, voorkomend. Heel anders dan de meeste kinderen van tegenwoordig. De

eer daarvoor komt mij toe. Mijn en mijn stevige, consequente opvoedmethoden.

Toen Remco twee jaar oud was, Roselique was nog niet geboren, ontdekte ik voor het eerst de kracht van een welgeplaatste klap. Hij was al de hele dag vervelend geweest. Druk, opstandig, jengelen, dreinen. Er viel geen land met hem te bezeilen en ik had het werkelijk helemaal gehad met zijn gedrag, was volkomen ten einde raad. Men noemt het in de boekjes en tijdschriften vergoelijkend ook wel de peuterpuberteit of nee-fase. Het advies is daar een beetje begrip voor en geduld mee te hebben. Nou, dat had en heb ik niet. En dat wilde en wil ik ook niet. Ik eis rust en gehoorzaamheid. Niets meer, maar zeker ook niets minder. Tot het uiterste getergd haalde ik met kracht uit naar het hoofd van Remco. Mijn hand raakte zijn oor dat vrijwel onmiddellijk rood kleurde. Ik schrok enorm maar het wonder geschiedde. Een verbaasde blik, een paar tranen, wat laatste gejengel en daarna was het gedoe afgelopen. Het ongewenste gedrag was voorbij en Remco werd een heel rustig en gezeglijk jongetje.

Mijn schrik sloeg om in schik. Ik had het geheim van het afdwingen van gehoorzaamheid ontdekt.

Roselique had haar eerste tik al te pakken in de wieg. Remco was altijd een prettige baby geweest maar zijn zusje was helaas uit ander hout gesneden. Ze was lastig en dreigde zich te ontwikkelen tot een rasechte huilbaby. Onnodig om te zeggen dat ik daar geen

enkele behoefte aan had en dat ook niet wenste te accepteren.

Met haar oudere broer had ik inmiddels al aardig wat ervaring opgedaan in disciplinerende gedragstraining en die besloot ik nu ook op Roselique toe te passen. Het feit dat ze een zuigeling van een paar maanden oud was hield me absoluut niet tegen. Ik hield van haar en dit was voor haar eigen bestwil. Later, wist ik, zou ze profijt hebben van haar grondige opvoeding en me er dankbaar voor zijn. Ik nam me dan ook van ganser harte voor haar de eerste keer dat de gelegenheid zich aandiende een fikse tik te geven. Die gelegenheid kwam al snel.

Roselique lag weer eens te brullen in haar wieg en daar moest ik niets van hebben. Reinheid, regelmaat en rust, vooral rust, daar geloof ik in. Kinderen moet je zien maar zeker niet ongevraagd horen. Stilte graag. Dus toen ze weer lag te huilen liep ik heel rustig naar boven en gaf haar met twee vingers een ferme pets in haar gezicht.

Uiteraard vergat ik daarbij niet even sereen en liefdevol naar haar te glimlachen. Het was uitermate belangrijk dat ze zou zien en voelen dat ik het allemaal uit liefde voor haar deed. Het wonder voltrok zich ook deze keer. Roselique snikte nog wat na en was daarna stil. Ik heb deze behandeling nog een aantal keren moeten herhalen maar toen had ik haar het ongewenste gejack ook afgeleerd. Snik is tik, en dat begreep ze al snel. Huilen? Tik! Jokken? Pets! Ruziën? Pats! Vernielen? Klap! Slaan werd in de loop